

Jubileumjaar 2002.

Dit vertelt meneer van Looyengoed, hij zit aan het hoofdpad.

Meneer van Looyengoed is vroeger "drukker en zetter" geweest en is al jaren gepensioneerd.

Het tuinieren zit er eigenlijk al vanaf mijn jeugd in. Al was dat niet altijd met plezier: het moest gebeuren! Iedereen in het gezin moest meewerken. Er moest voor de winter gezorgd worden. Dus dat was *wecken* en in het *zout* doen!

Als vader dan met een grote mand bonen van de tuin kwam, dan moest de draad van de bonen en konden de kinderen aan de slag.

Er moest ook gewied worden en geholpen met aardappels rooien.

Biologisch tuinieren deden we toen ook, al was het meer *kringlooptuinieren*, want alles werd weer gebruikt. Afval bestond toen niet. Vuilniswagens zagen wij niet. Riolering was er niet. Net zo min als gas en waterleiding. Dus ik had een goede leerschool om biologisch te tuinieren.

Als WC was er een huisje buiten op het erf. Er waren ook een paar varkens en als de beerput vol was, werd deze gelegegd in het midden van de mesthoop, waar een kuil was gemaakt.

Meneer Looyengoed zijn ouders woonden in een huisje aan de Dorresteinweg. Er was een waterput en het water was bruin van het ijzeroer. Het water uit de put was lekker. Werklieden in de buurt kwamen speciaal dat water drinken en meneer van Looyengoed mist de smaak ook nog steeds. Voor de was moesten ze regenwater gebruiken, want van het water uit de put werd de was geel!

In 1959 was het zo droog, dat de gemeente wekenlang water kwam brengen: alle putten stonden droog. Als het regenwater voor de was, dat werd opgevangen in tonnen, op was, konden ze ook nog bij een buurvrouw aan de andere kant van de weg water halen uit de put, want daar was het water helder. Maar in 1959 kon zelfs dat niet meer.

In 1962 trouwde meneer van Looyengoed (hé 40 jaar getrouwd..!) en verliet het kleine huisje van zijn ouders aan de Dorresteinweg.

Toen ik getrouwd was kwam ik op een flat te wonen en ik wilde toch tuinieren.

Ik huurde van de gemeente een stukje tuin aan de Ringweg (- nu Hannie Schaftweg).

Het was slechte grond en ik moest wijken voor de nieuwbouw. Toen gingen we naar de Klein Engendaalweg. Dat was ook grond waar je niks mee kon beginnen. Er groeiden bomen, er was geen water en verder was er in die tijd - de zeventiger jaren - geen stukje grond te krijgen. Alles was bezet. Ook langs het spoor was er geen hoekje te krijgen. Iedereen wilde voor de kosten zijn eigen groenten verbouwen.

Toen kwam de mogelijkheid om aan de Jachthuislaan te tuinieren. Dat heb ik toen gedaan en ik moet zeggen: dat doe ik al 25 jaar met veel plezier!

Echte hoogtepunten in die vijftienvintig jaar kan ik mij niet herinneren, voor mij is elke dag op de tuin een hoogtepunt! Ja, toch! Dat we waterleiding kregen op de tuin! Eerst hadden we dat niet en moest je het uit de sloot halen. Die waterleiding was een hele verbetering.

De opbrengst is niet meer zo belangrijk, maar wel het bezig zijn.

Een dieptepunt is voor mij geweest, dat jaren geleden een mevrouw, wegens onvoldoende verzorging van de tuin, haar tuin moest verlaten. Dat wilde ik niet. Als ik nu rondloop, dan zie ik tuinen die geen haar beter zijn als toen van die mevrouw die er van af moest. Het zit me nog steeds dwars.

Tenslotte het tuinadvies van meneer van Looyengoed: Goed mesten waar het nodig is en de juiste gewascombinaties maken. Een combinatie van meneer Looyengoed is: uien, wortelen en bieten, later komt daar prei.

Een andere combinatie is aardbeien en een rij spinazie. Na de spinazie: prei en tussen de aardbeien: knoflook.

